

Nicolae VASILE

Grădina cu gutui (2)

Ce a fost asta, Doamne?... Eram buimac. Nu mai trăisem demult fiorii iubirii. Vârsta își spune cuvântul în multe privințe, dar năzuințe trebuie să existe! Altfel, nu ai putea lupta cu viața, nu ai avea motivația. Să fi gândit Dumnezeu să-mi dea o astfel de iubire pentru cât mai aveam de trăit!... Aș fi vrut ca visul să continue!... De ce spunea că știe totul despre mine, de ce mă aștepta acolo, de ce nu-i era frig etc.?...

Satul este așezat pe valea unui râu și se întinde dealungul șoselei care duce la Târgoviște. Casa este așezată pe partea care are drumul spre deal, curtea având fundul în direcția opusă, unde lunca se întinde până la râu. Nu erau prea multe mașini pe vremea aceea, dar și așa coșmarul părinților era „drumul”, de câte ori plecau de acasă, ultima indicație expresă lăsată copiilor era „*să nu ieșiți pe drum!*”. Ei știau de plăcerea perversă a celor mici de a alerga prin norul de praf care se ridica în urma mașinilor, șoseaua nefiind asfaltată, plăcându-le mirosul vaporilor de benzină nearsă împrășcați prin țeava de eșapament, obicei care le putea fi fatal în cazul când veneau două mașini una după alta. Mai târziu aveam să aflu că mirosul lichidelor combustibile are efect halucinogen, prinzându-i, în institut, pe unii muncitori care se drogau inhalând aer din niște pungii pline cu acetonă. Până la urmă, pericolul nu a venit nici de pe drum, nici de pe luncă, ci chiar din curte, unde fiind mai mulți copii la un loc puneam la cale ce nici nu-ți trecea prin cap. Acolo mi-am spart capul, având un semn în frunte vizibil și azi, ce afectează chiar osul, mi-am ars tot părul din cap, am căzut cu curul într-un tuci cu apă fierbinte etc.

Toate casele aveau „*camera de la drum*”, cea mai aranjată, cea mai bine întreținută, în care nu locuia în mod curent nimeni, fiind permanent pregătită pentru niște potențiali oaspeți. În celelalte își trăiau viața de zi cu zi toți membrii familiei, indiferent cât de mulți erau. În „*camera din vale*” ne petreceam zilele cu toate cele ce aveam de făcut. Acolo învățam, acolo mâncam, acolo creșteam și vițelul până mai creștea un pic. Totdeauna vaca îl făta iarna, iar pentru a nu îngheța de frig în grajdul vitelor îl luam în casă. Seara ne împărțeam și în camera din miloc unde era și televizorul, aliat important al formării noastre ca oameni. Densitatea acelor camere scădea pe măsură ce unii dintre noi creșteau și plecau la licee, mai târziu la facultăți, până când am plecat toți. Apoi au dispărut și vițelii, și vacile, și caii, și porcii, ultimele dispărute fiind găinile. Au rămas doar mama și tata. Apoi, au dispărut și ei!... Așa este viața!... Toți ne vom duce cândva!... Este ușor de înțeles, dar foarte greu de trăit procesul acesta.

Aveam probleme cu somnul de o bună bucată de vreme. Măcar asta se rezolvase, pe moment, abia așteptam să dorm. Poate, în vis, continua discuția cu minunea dintre gutui.

Era acolo!... Nu dădea impresia că mă aștepta, se comporta ca și cum, pur și simplu, ar fi locuit acolo.

- Ce faci, mă vizitezi iar?...

- Cu mare plăcere!... Dacă nu ai nimic împotriva, te voi vizita mereu. Mi-ai stârnit pofta de viață, ceea ce nu prea mai așteptam. Pentru un om care în toată viața lui activă le-a vorbit altora, este foarte important să găsească un partener de discuție, mai ales unul care nu te contrazice tot timpul.

- Toți au nevoie de un confident nu numai tu. Mereu ai crezut că anumite lucruri ți se întâmplă doar ție!... Asta este o dovadă de egoism. Și soția ți-o spune de fiecare dată, dar tot de fiecare dată uiți. Zânzania dintre voi a plecat de la o lipsă crasă de comunicare. Nu știu de ce ea nu acceptă, odată și odată, ideea că tu nu ești la fel ca toată lumea! Așa s-a întâmplat și între voi și tatăl vostru.

- Adică, ce s-a întâmplat între noi și tata?...

- Când el era mai tânăr și voi foarte mici, vă era foarte apropiat. Mai târziu, când greutățile întreținerii unei familii numeroase l-a ținut mai mult plecat, la muncă, s-a rupt lanțul vostru de iubire. Și el avea ce povesti, avea nevoie să spună cuiva despre întâmplările deosebite ale tinereții lui. Cum tu ai stat opt ani în spital, el a fost cinci ani în război și nimeni nu era dornic să afle ce a făcut acolo. Este adevărat că nu prea avea timp, dar nici nu simțea în jurul lui o dorință de comunicare din partea voastră. Apoi a încercat să compenseze lipsa de afecțiune prin băutura, ceea ce a inițiat un adevărat cerc vicios.

- De ce ai ales să „locuiești” aici? Înțeleg că poți fi oriunde!... Începi să mă înspăimânți un pic, parcă ai fi un permanent spion al meu, ceea ce nu mi-a plăcut niciodată.

- Nu-mi place cuvântul spion!... Mai repede aș spune martor, sau și mai bine zis, ingerul tău păzitor. Doar știai că ai așa ceva, după liniuța aceea mai greu perceptibilă din palma stângă, paralelă cu linia vieții. Nu toți o au. Am ales locul acesta pentru că știam că vei trece pe aici cândva. Oamenii, mai ales cei deosebit de precauți, ca să nu zic fricoși, la bătrânețe, caută remediile care le-au reușit în copilărie.

- Ce fel de remedii?...

- Păi, în copilărie frații te învinuiau că ești un fricos. Ca să le dovedești că nu e adevărat, te-ai dus până la „prunu’ lu’ Notaru” la miezul nopții, ceea ce te-a și lecuit de frica de întuneric. Acum, încerci același leac pentru a ieși din depresie. Pe lângă toate celelalte rele, care vin din lipsa de activitate la nivelul în care era obișnuit organismul tău, iar moartea prietenului tău, ziaristul celebru Doru, te-a cufundat și mai tare.

Pe de altă parte, ambianța gutuilor îmi face bine. Apreciez acești pomi pentru logevitate, pentru lipsa lor de pretenții, iar fructele sunt o delicatete. Gutuile acestor pomi au fost folosite cândva și ca un posibil mijloc de împăciuire în familia voastră. Când ai publicat romanul acela în care singurul personaj negativ, chiar foarte negativ, era tatăl tău, a avut un moment de cumpănă. Era să moară din șocul pricinuit de citirea cărții, el având deja niște probleme cardiace. După ce i-a mai trecut supărarea, a încercat să reia legătura cu tine, care se întrerupsese de câțiva ani, mergând cu o căruță de gutui să le vândă chiar în piața din cartierul tău, sperând că trecând pe acolo vă veți întâlni. Nu știa că nu obișnuiești să cumperi din piață, toate cele necesare luându-le de la socri, unde și munceai la cultivarea lor.

- Îmi amintesc, cu părere de rău de acele momente!... Mai ales că, între timp, am constatat că ce ne spunea el după fiecare beție, și anume, că nu-și amintește nimic, era

adevărat. În zilele care urmau unui scandal era destul de abătut, iar când ajungeam să avem totuși un dialog, spunea că nu este adevărat, că noi îl acuzăm degeaba. Asta aveam să constat mai târziu din propria-mi experiență. M-am îmbătat și eu de câteva ori, după care nu-mi mai aminteam nimic. Probabil, dacă ar fi existat atunci posibilitățile de filmare de azi, înregistrarea unor asemenea manifestări și arătarea lor pe trezie ar fi fost utile în încercarea de redresare a lui spre o viață de familie normală. Când a citit cartea, unde erau descrise câteva din pățaniile noastre cauzate de el, a avut șocul de care vorbeai.

- Vezi că la bătrânețe începi să vezi lucrurile puțin altfel?...

M-am apropiat de ea iubitor, dar și surprins că-mi ghicise gândurile. Am vrut s-o sărut, dar s-a eschivat cu mult tact.

- Hai, mergi unde aveai de gând, iar eu o să plec un pic. Nesimțitul ăsta de vecin și-a montat baie în casă, dar, neexistând canalizare, deversează apa, printr-o țeavă, aici în apropiere și pute groaznic. Acum a venit beat de pe undeva și a făcut, probabil, un duș.

În urma ei am auzit doar îndemnul „Să nu ieși pe drum!...” și a dispărut în întuneric, iar eu mi-am continuat somnul.